

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐν τῇ χώρῳ ἡμῶν ἰατροεπιστήμην καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἐριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΛΩΤΕΑ Ἐσωτερικοῦ Ἔτησι . . . . . 30. 15.— Ἐξωτερικοῦ Ἔτησι . . . . . 30. 20.— Ἐξέμνητος . . . . . 8.— Τρίμηνος . . . . . 4.50 Ἀλ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστης μηνός.		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1979 ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Ἐν Ἀθήναις, 22 Ἰουνίου 1919	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35 Φόλλα προσηγομένον ἑξῆς, ἑκάστης λεπ. 30 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὅδὸς Ἐδριμίδου ἀγ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν
--	--	--	--

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT
 [Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημίαν]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'. (Συνέχεια)
 Ὁ Βιτάλης ἦταν γνωστὸς ἄνθρωπος καὶ ἤξερε καλὰ πῶς, στὴν κατάστασιν πού βρισκόμασταν, τὸ κρῦο μπορούσε νὰ μᾶς θανατώσῃ. Γιὰ νὰ ἐκτεθῇ λοιπὸν σὲ τέτοιο κίνδυνον, πρέπει νὰ ἦταν τέλει ἀποκατωμένος.
 Κι' ἦταν πραγματικῶς. Δεκαπέντε μέρες τώρα, πλάγιαζε κάθε βράδυ ἀφοῦ ἔκανε περισσότερο ἀπ' ὅσο μπορούσε καὶ αὐτὴ ἡ τελευταία κούραση, ἕστερ ἀπὸ τόσες ἄλλες, τὸν εὗρισκε πολὺ ἀδύνατον γιὰ ν' ἀνθέξῃ, ἐξασθενισμένο ἀπὸ τοὺς δρόμους, τίς στερεῖσεις καὶ τὰ γρησταῖα.
 Κατάλαβε τὴ θέση του; Δὲν τῶμαθα ποτέ. Μὰ τὴ στιγμή βροῦ, ἀφοῦ σκεπάσθηκα καὶ ἐγὼ μ' ἄχυρα, στρυμώχθηκα κοντὰ του, αἰσθάνθηκα νὰ σκύβῃ στὸ πρόσωπό μου καὶ νὰ μὲ φιλήσῃ. Ἦταν ἡ δεύ-

«Ἐνα βλέμμα πού μ' ἐπέφωτο...» (Σελ. 217, στ. γ')

τερη φορὰ κι' ἡ τελευταία.
 Μικρὸ κρῦο κόβει τὸν ὕπνον ἀνθρώπων πού πέφτουν στὸ κρεβάτι τουρτουρίζοντας, μὰ μεγάλο κρῦο, ἐξ-ακολουθητικῶς, ἀποκοιμίζει βαθεῖα, ἀποναρκώνει ἐκείνους πού τοὺς βρῖσκει στὸ ὑπαίθρο. Αὐτὸ κάθαμε καὶ μεῖς.
 Μόλις ξαπλώθηκα κοντὰ στὴν Βιτάλην, ἐμούδιασε ὅλο μου τὸ κορμί καὶ τὰ μάτια μου ἐκλείσαν μονάχα τους. Ὅσο κι' ἂν προσπαθῆσα νὰ τῶνοίξω, δὲν τὸ κατάφερα. Τσίμπησα τότε τὸ μπράτσο μου ὅσο μπόρρω πιὸ δυνατὰ, μὰ τὸ περὶ μου ἦταν ἀναίσθητο καὶ δὲν ἐνοιώστα πόνο σχεδὸν καθόλου. Ὅπως ἄν ποτε, αὐτὴ ἡ προσπάθεια μοῦ ξανάδωσε λίγο τὴ συνείδησιν τῆς ζωῆς. Ὁ Βιτάλης, μὲ τὴ ράχη ἀκκουμπισμένη εἰς τὴν κλειστὴ πόρτα, ἀνασαινε δύσκολα μὲ μικρὰ, γοργὰ καὶ βραχνὰ ξερυσήματα. Ἀνάμεσα στὰ πόδια μου, μὲ τὸ κεφάλι του ἀπάνω στὸ στήθος μου, ὁ Κάπτης κοιμοῦνταν. Ὁ ἀνεμος φυσοῦσε ὁλοένα καὶ μᾶς σκέπαζε μὲ τὰχυρα πού ἐπερταν ἀπάνω μας, σὰ φύλλα ξερὰ, πού τᾶπαιρνε ἀπὸ κανένα δένδρον. Στὸ δρόμον, ψυχὴ κοντὰ μας, μακριὰ μας, γύρω μας, σιωπὴ θανάτου.
 Ἡ σιωπὴ αὐτὴ μ' ἐφόβει.
 Τί φοβοῦμαι; Δὲν ἤξερα καλὰ. Μὰ ἕνας φόβος, ἄριστος, ἀνακατωμένος μὲ λύπη, μοῦ γέμιζε τὰ μάτια δάκρυα. Μοῦ φαίνονταν πὸς θὰ πέθαινα κει-χάμω!
 Ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου μ' ἔφερε στὸ Σιαθανό. Τὴν καίμην τὴ μάνα-Μπαριπερίνα! Νὰ πεθάνω χωρὶς νὰ τὴν ξαναἰδῶ, χωρὶς νὰ ξαναἰδῶ τὸ σπίτι μας, τὸ περιβάλλον μου! Καὶ νὰ, σὲ λίγο, δὲν ξερῶ πῶς, μὲ τὴ φαντασίαν, ξαναβρέθηκα στὸ περιβάλλον αὐτό. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε θερμὸς καὶ ἱλαρὸς, ἕνα πλῆθος χρυσοκίτρινα λουλούδια ἦταν ἀνοιγμένα, τὰ κοτσάκια κελαϊδοῦσαν στὰ χαρμώδεντρα καὶ στὴν ἀγκαθωτὸ

«Τὰ μάτια μου χάσνονταν σὲ σκοτεινὰ...» (Σελ. 226, στ. α')

φράκτῃ, ἡ μάνα-Μπαριπερίνα ἀπλωνε τὰ ροῦχα πού εἶχε πλύνει στὸ ποταμάκι, πού τραγουδοῦσε ἀπάνω στὰ χαλίκια.
 Ἐαφνικά, ὁ νοῦς μου ἔφυγε ἀπ' τὸ Σιαθανό καὶ πῆγε στὸν Κόκκινον. Ὁ Ἀρθούρος κοιμοῦνταν στὸ κρεβάτι του, ἡ κυρία Μίλλιγκαν ἀγρυπνοῦσε καὶ, καθὼς ἀκούγε νὰ φυσομαῖν ὁ ἀέρας, συλλογιζοῦνταν πού νὰ ἦμουν μὲ τέτοιο κρῦο.
 Ἐπειτα δὲν εἶδα πιά τίποτα. Τὰ μάτια μου πάντα κλειστά. Σαν τὸ κορμί, μούδιασε κι' ἡ ψυχὴ μου. Μοῦ φάνηκε πὸς λιγοθυμοῦσα.
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.
Ἡ Λίζα
 Ἐξέπνησα σὲ κρεβάτι.
 Ἡ φωτιὰ ἑνὸς μεγάλου τζακιοῦ ἐφώτιζε τὴν κάμαρα ὅπου βρισκόμουν.
 Ἐκοίταξα γύρω μου.
 Δὲν τὸ γνώριζα αὐτὸ τὸ σπίτι.
 Ἄλλο τόσο δὲν ἐγνώριζα καὶ τὰ πρόσωπα, πού μὲ τριγύριζαν. Ἦταν ἕνας ἄντρας μὲ σταχτιά μπλούζα καὶ μὲ κίτρινα τσαρούχια τρία-τέσσερα παιδιά καὶ, ἀνάμεσα εἰς αὐτὰ, ἕνα κοριτσάκι πέντ' ἔξη χρονῶν, πού μὲ κοιτάζε μ' ἐκπληκτὰ μάτια. Τὴ παράξενον αὐτὰ τὰ μάτια! Μιλοῦσαν.
 Ἀνασηκώθηκα. Ἐπρέξαν κοντὰ μου.
 — Ὁ Βιτάλης; πρῶτος ῥώτησα.
 — Γυρᾶει τὸν πατέρα του, εἶπε ἕνα κορίτσι, πού φαίνονταν τὸ μεγαλύτερον ἀπ' τὰ παιδιά.

— Δεν είναι πατέρας μου, είπα τότε...
έγώ είναι άρρεντικός μου. Πού είναι; Πού είναι ο Κάπης;

— Αν ο Βιτάλης ήταν πατέρας μου, θα μου διναν βέβαια με τρόπο την εδση...
μα άκουσαν όμως πως ήταν μόνο κύριός μου, δεν έδυσκολεύθησαν καθόλου να μου πούν την αλήθεια. Και ιδού τί έμαθα:

— Η πόρτα έκλεινε, πού στο κούφισμά της είχαμε πλαγιάσει, ήταν ένας περβολάρης. Στις δυο το πρωί, ο περβολάρης αυτός άνοιξε κείνη την πόρτα για να πάη στην αγορά, και μάς βρήκε ξαπλωμένους και κουκουλωμένους με ταχυρά. Στην αρχή μάς είπαν να σηκωθούμε, για να περάση τάρμαξι... έπειτα, επειδή δεν κουνιόμαστε, ούτε ο ένας ούτε ο άλλος, και μόνο ο Κάπης άποκρίνονταν γαυγίζοντας, μάς έπιασαν από τα χέρια και μάς έκούνησαν. Μά δεν ξυπνήσαμε ούτε μ' αυτό. Κατάλαβαν τότε πως συνέβαινε κάτι σοβαρό, έφεραν ένα φανάρι και μάς κοιτάζαν: "Ο Βιτάλης ήταν πεθαμένος από το κρού" έγώ δεν βρισκόμουν σε πολύ καλύτερη κατάσταση... Έπειδή όμως, χάρη στον Κάπη πού είχε κοιμηθή στο στήθος μου, η καρδιά μου διατηρήθηκε κάπως ζεστή, ζούσα ακόμα, βανάκια. Μ' έπιασαν τότε στο σπίτι του περβολάρη και με ξάπλωσαν στο κρεβάτι ενός παιδιού, πού το ανάγκασαν να σηκωθώ. Έμεινα εκεί έξη ώρες μισοπεθαμένος. Έπειτα η κυκλοφορία του αίματος άποκαταστάθηκε. η άναπνοή έδυναμωσε κι' έζύπνησα.

— Αυτό μου διηγούνταν τώρα ο άντρας με τη σταχτιά μπλούζα, δηλαδή ο περβολάρης, κι' όλη την ώρα πού μου μιλούσε, το κοριτσάκι δεν έβγαζε από πάνω μου τα έκπληκτα μάτια του. Τη στιγμή λοιπόν πού ο πατέρας της μου είπε πως ο Βιτάλης πέθανε από το κρού, η μικρή πρέπει να κατάλαβε τι φοβερή έντύπωση μούκανε αυτή η εδση; γιατί άμέσως έτρεξε κοντά του, τού έπιασε το μπράτσο με τώνα της χέρι και, δείχνοντας με τώλλό της έμέ, άφισ' ένα παράξενο ήχο, πού άν δεν ήταν —και βέβαια δεν ήταν— ανθρώπινος λόγος; ήταν όμως κάτι σαν άναστεναγμός γλυκός και συμπαντικός.

— Έπειτα το νεύμα ήταν τόσο εύγλωττο, πού δεν είχε ανάγκη να βοηθηθή από λόγια. Στο νεύμ' αυτό, καθώς και στο βλέμμα πού το συνόδευε, αισθανθήκα μίαν αυτόματη συμπάθεια και, για πρώτη φορά ύστερ' από το χωρισμό τού Αρθούρου, έννοιωσα έν' άπερίριστο αίσθημα έμπιστοσύνης και στοργής, όπως και τότε πού η μάννα—Μπαρμπερίνα με κοιτάζε πριν με φιλήη... Ο Βιτάλης πέθανε, άπίσμενα έρημος' κι' όμως μου φαίνονταν πως δεν ήμουν καθόλου μόνος, σαν να τόν είχα ακόμα κοντά μου!

— Ναι, το βλέπω, Λιζούλα μου, είπε ο πατέρας σκόδωντας στο κοριτσάκι του' αυτό τον πικραίνει πολύ, μά έπρεπε να τού

πούμε την αλήθεια. Κι' άν δεν τού το λέγαμε μες, μήπως δεν θα το μάθανε από την Αστυνομία;

— Κι' έξακολούθησε να μου διηγείται πως είδοποίησαν εύθες την Αστυνομία και πως οι άνθρωποι της σήκωσαν τόν Βιτάλη, την ώρα πού έβαζαν έμένα στο κρεβάτι τού Αλέξη, τού πιο μεγάλου απ' τα παιδιά.

— Αμή ο Κάπης; ρώτησα, άμα τελείωσε τή διήγηση.

— Ο Κάπης;

— Ναι, ο σκύλος...

— Δεν ξέρω... χάρηκε.

— Ακολούθησε το φορετό, είπε κάποιος απ' τα παιδιά.

— Τον είδες, Βενιαμίν;

— Ναι. Πήγαινε με σκυμμένο κεφάλι πίσω από τους ανθρώπους πού το κρατούσαν και κάθε τόσο πηδούσε άπάνω στο φορετό. Τόν κατάβασαν και τότε γρούλλιζε σα να κλάιγε.

— Ο περβολάρης και τα παιδιά του μάφησαν μόνο και, χωρίς να ξέρω καλά-καλά τί θάκανα, σηκώθηκα.

— Η άρπα μου ήταν άκουμπισμένη στα πόδια τού κρεβάτιού. Την κρέματα στον άμο και πέρασα στη σάλα, όπου ο περβολάρης είχε μπή με τα παιδιά του. Έπρεπε βέβαια να φύγω... για να πάω πού;... Αυτό δεν τώξερα το μόνο πού έννοουσα ήταν πως έπρεπε να φύγω. Έπειτα, πεθαμένο η ζωντανό, ήθελα να ξαναϊδω τόν Βιτάλη. Και θάφευγα.

— Στο κρεβάτι, όταν ξύπνησα, δεν αισθανθήκα πολύ άγχημα τόν έαυτό μου. Ένα μούδιασμα μόνο στο κορμί και μία άνοκρόρη ζέση στο κεφάλι. "Άμα κάτσηα όμως τα πόδια μου, μου φάνηκε πως θα πάσω κι' αναγκάστηκα να πιεσθώ από μία καρτέλα. Ωστόσο συνήλθα μία στιγμή, έσπρωξα την πόρτα και βρέθηκα κάλι μπροστά στον περβολάρη και στα παιδιά του.

— Κάθονταν στο τραπέζι, κοντά στη φωτιά πού έκαιγε 'ς ένα ψηλό τζάκι, κι' έτρωγαν μία καλή λαχανόσουπα.

— Η μυρωδιά της σούπας μου θύμισε πως είχα να φάγω από χθές το πρωί. Μου ήλθε σά ζάλη κι' έκλονίσθηκα. Θά χλώμισα και το πρόσωπό μου, γιατί ο περβολάρης με ρώτησε:

— Είσαι άρρωστος, παιδί μου;

— Αποκρίθηκα πως δεν αισθανόμουν καλά κι' έζήτησα την άδεια να καθήσω μία στιγμή κοντά στη φωτιά.

— Μά δεν μου χρειάζονταν τόσο να ζεσταθώ, όσο να φάγω. Ο άχιός της σούπας, δ κρότος, τών κουταλιών στα πιάτα, ο ήχος ακόμα τών στομάτων πού έτρωγαν, μεγάλωνν την άδιαθεσία μου.

— Πώς ήθελα να ζητήσω ένα πιάτο σούπα! Μά ο Βιτάλης δεν μ' είχε μάθει ν' απλώνω το χέρι κι' η φύση δεν μ' είχε πλάσει ζητιάνο. Θά προτιμούσα να πεθάνω, παρά να πώ «πεινώ». Γιατί;

— Δεν ξέρω καλά. Έτσι γιατί δεν ήθελα να ζητήσω κάτι, πού δεν μπορούσα να ανταποδώσω.

— Το κοριτσάκι με το παράξενο βλέμμα, —έκείνο πού δεν μιλούσε καθόλου και πού ο πατέρας του το είπε Λίζα,— κάθονταν αντίκρυ μου και, αντί να τρώη, μ' έκοίταζε χωρίς να χαμηλώνη ή να γυρίζη τα μάτια. Άξαφνα σηκώθηκε, πήρε το πιάτο της, πού ήταν γεμάτο σούπα, ήλθε κοντά μου και μου τώβαλε στα γόνατα.

— Μ' άδύνατη φωνή φιδούριτα ένα εύχαριστώ κι' έδισαξα άκόμα, όταν ο περβολάρης μου είπε:

— Πάρ' το, παιδί μου. "Ο,τι δίνει η Λίζα, είναι καλά δοσμένο. Κι' άν έχης όρεξη, φάγε το!" Έστερα σου ξαναδίνουμε.

— "Αν είχα όρεξη; Σε λίγες στιγμές άδειασα όλο το πιάτο κι' όταν άφησα το κουτάλι, η Λίζα πού στέκονταν κοντά μου και με κοιτάζε, έβγαλε πάλι έναν ήχο πού αυτή τη φορά δεν ήταν στεναγμός, παρά επιφώνημα χαράς. "Έπειτα μου πήρε το πιάτο, το πήγε στον πατέρα της να το ξαναγεμίση και μου τώ ξανάφερε μ' ένα χαμόγελο τόσο γλυκό, τόσο ένθαρρυντικό, πού, μ' όλη μου την κείνα, στάθηκα μία στιγμή πριν άποφασίσω να το πάρω.

— Σάν την πρώτη φορά, η σούπα φαγώθηκε στη στιγμή. Τα παιδιά πού μ' έκοίταζαν, γελούσαν με την άδηραγία μου...

— Μπράβο; ! Έλαμε ο περβολάρης. "Ετό, παιδί μου, καταβάλλεις καλά. Κοκκίνισα ως ταυτιά. Έπειτα όμως κατάλαβα πως έπρεπε να πώ την αλήθεια, για να μη με πάρουν για κανένα φαγά. Κι' ώμολόγησα πως δεν είχα δειπνήσει χθές βράδυ.

— "Έραγες τούλάχιστο το μεσημέρι; — Ούτε το μεσημέρι. — Κι' ο άρρεντικός σου; — Σάν και μένα κι' αυτός. — "Όττε ο κακόμοιρος πέθανε από κρού κι' από κείνα!

— Η σούπα με δυνάμωσε και σηκώθηκα για να φύγω. — Πού θά πής; με ρώτησε ο πατέρας. — Να βρω τόν Βιτάλη, να τόν ξαναϊδω.

— Μά ξέρεις πού είναι; — Δεν ξέρω. — Δεν έχεις φίλους στο Παρίσι; — "Όχι. — Πατριώτες; — Κανένα. — Πού κάθεται; — Δεν έχουσε κατοικία. Χθές ήλθαμε.

— Και τί δουλειά θά κάνης; — Θά παίξω άρπα και θα τραγουδάω.

— Πού; — Στο Παρίσι. — Δεν γυρίζεις καλύτερα στον τόπο σου, στους γονείς σου; Πού μένουν οι γονείς σου; — Δεν έχω γονείς. — Είπες πως ο γέρος με τάτπρα γένεια δεν ήταν πατέρας σου; — Δεν έχω πατέρα' σαν πατέρας μου όμως ήταν ο Βιτάλης. — Κι' η μητέρα σου; — Δεν έχω μητέρα. — Με άρμπα, θειά, ξαδέλφια, τίποτα; — Τίποτα. — Πώς ήλθες εδώ; — Ο Βιτάλης μ' άγόρασε από τόν άντρα της παραμάνας μου... Σπαθήκατε καλοί σέ μένα, σάς εύχαριστώ μ' όλη μου την καρδιά κι' άν θέλετε, θάρθω την Κυριακή να σάς παίξω άρπα και να χορεύετα.

— Μιλώντας, τράβηξα κατά την πόρτα. Μά μόλις έκαμα λίγα βήματα, η Λίζα πού μάκολουθούσε, μ' έπιασε από το χέρι και μούδειξε γελώντας την άρπα μου. Κατάλαβα. — Θέλεις να παίξω; Κούνησε το κεφάλι της και κτύπησε με χαρά τα παλαμάκια. — Παίξε της λοιπόν κάτι τί, είσε ο πατέρας.

— Πήρα την άρπα μου, άν και δεν είχα καθόλου όρεξη για μουσική, κι' άρχισα να παίξω τον καλύτερό μου χορό, ένα βάλσι πού τώξερα νεράκι. "Α, πως ήθελα νάξερα να παίξω σαν τόν Βιτάλη, για να εύχαριστήσω αυτό το κοριτσάκι, πού με τα μάτια του συγκινούσε τόσο γλυκά την καρδιά μου!

— Στην αρχή, άκουγε κοιτάζοντάς με κατάματα' έπειτα κρατούσε το χρόνο με το πόδι της' κι' έπειτα, σά να την ένθουσίασε η μουσική, άρχισε να χορεύη στη σάλα, ένθ τώδέλφια της κάθονταν ήτυχα. Δεν έδάλιζε, έννεύεται' δεν έκανε τα κανονικά, συνειθισμένα βήματα' στριφογύριζε μόνο με χέρι, ένθ το πρόσωπό της έλαμπε όλο από χαρά.

— Πού; — Στο Παρίσι. — Δεν γυρίζεις καλύτερα στον τόπο σου, στους γονείς σου; Πού μένουν οι γονείς σου; — Δεν έχω γονείς. — Είπες πως ο γέρος με τάτπρα γένεια δεν ήταν πατέρας σου; — Δεν έχω πατέρα' σαν πατέρας μου όμως ήταν ο Βιτάλης. — Κι' η μητέρα σου; — Δεν έχω μητέρα. — Με άρμπα, θειά, ξαδέλφια, τίποτα; — Τίποτα. — Πώς ήλθες εδώ; — Ο Βιτάλης μ' άγόρασε από τόν άντρα της παραμάνας μου... Σπαθήκατε καλοί σέ μένα, σάς εύχαριστώ μ' όλη μου την καρδιά κι' άν θέλετε, θάρθω την Κυριακή να σάς παίξω άρπα και να χορεύετα.

— Μιλώντας, τράβηξα κατά την πόρτα. Μά μόλις έκαμα λίγα βήματα, η Λίζα πού μάκολουθούσε, μ' έπιασε από το χέρι και μούδειξε γελώντας την άρπα μου. Κατάλαβα. — Θέλεις να παίξω; Κούνησε το κεφάλι της και κτύπησε με χαρά τα παλαμάκια. — Παίξε της λοιπόν κάτι τί, είσε ο πατέρας.

— Πήρα την άρπα μου, άν και δεν είχα καθόλου όρεξη για μουσική, κι' άρχισα να παίξω τον καλύτερό μου χορό, ένα βάλσι πού τώξερα νεράκι. "Α, πως ήθελα νάξερα να παίξω σαν τόν Βιτάλη, για να εύχαριστήσω αυτό το κοριτσάκι, πού με τα μάτια του συγκινούσε τόσο γλυκά την καρδιά μου!

— Στην αρχή, άκουγε κοιτάζοντάς με κατάματα' έπειτα κρατούσε το χρόνο με το πόδι της' κι' έπειτα, σά να την ένθουσίασε η μουσική, άρχισε να χορεύη στη σάλα, ένθ τώδέλφια της κάθονταν ήτυχα. Δεν έδάλιζε, έννεύεται' δεν έκανε τα κανονικά, συνειθισμένα βήματα' στριφογύριζε μόνο με χέρι, ένθ το πρόσωπό της έλαμπε όλο από χαρά.

— Καθιζόμενος κοντά στο τζάκι, ο πτέρας της την έκοίταζε. Φαίνονταν συγκινημένος και χαιροκροτούσε. "Όταν τελείωσε το βάλσι, η μικρούλα στάθηκε μπροστά μου και μου έκαμε μία χαριτωμένη ύπόκληση. Έπειτα, κτυπώντας την άρπα μου με το δάκτυλο, έδειξε πως ήθελε «κι' άλλο».

— "Όπαιζα γι' άγάπη της όλη την ήμέρα. Ο πατέρας της όμως είσε «ρθάνει», γιατί δεν έκανε να κουρασθώ, χορεύοντας περισσότερο.

— Τότε, αντί να παίξω χορό, τραγουδισα τη ναπολιτάνικη καντσονέτα πού μου είσε μάθει ο Βιτάλης: Fenesta vascia e patrona crudele, Quanta sospire m'aje fatto jettare.

— Μ' άρδε stocore com'm'a na canella Bella quanno te sento anno menare. (*)

— Το τραγουδι αυτό ήταν για μένα το «ρόρτε» μου, η «έπιτυχία» μου. Μ' αυτό έκανα πάντα τη μεγαλύτερη έντύπωση στην «έντιμη δηήγηση», όποιάδηποτε κι' άν ήταν. Η μουσική του είμαι γλυκειά και μελαγχολική, με κάτι το τρυφερό πού συγκινεί βαθειά την ψυχή. (* Έπεται συνέχεια)

— Νέος, σάσιζα κι' έγώ μπροστά 'ς τού κόσμου το θαύμα, Νύχτες ξαγρόπνησα και μέρες παιδεύτηκα, ζητώντας με το βιβλίο 'ς το χέρι της γνώσης το κλειδί και της έπιτυχίας το μυστικό.

— Μία μέρα, 'ς την κλεισμένη καμαρούλα πού καθόμουνα μονάχος, ξεπροβάλλει μία ρικνή, κουρελοπό, κακοφτιασμένη, κατάσκηρη γρηά κι' άπότομα μου λέει: "Άδικα πονοκεφαλάς. Με τη σπουδή δε θα βρής αυτό πού γυρεύεις κι' ούτε και με την παρατήρηση θα το πιτύχης. Κοιτάς τόν κόσμο ξώπιστα και θρρηές πως ως τόν βλέπεις είναι. Μά έλα μαζί μου... Θά σου τόν δείξω όπως είναι αλήθεια. Και ξέρω συμβουλές άλλαθευτές για να πιτύχης 'ς την ζωή.

— "Και ποιά είναι τό, γρηά, πού έτσι μεγάλα τάσεις; — Κρύβω απ' τούς νέους τ' όνομα μου, γιατί το τρομάζουν. Όμως κακό δεν κάνω' τούς μαθαίνω να βλέπουν ότι είναι βαθειά κρυμμένο. Και τούς δείχνω πως μπορούν με λίγο κόπο ν' άνεθούν.

— Την άκολούθησα από περιέργεια. Το πρώτο της κάμωμα ήταν να μου δείξη κάποιους ανθρώπους και να μ' έρωτήσει: «Τί τούς λες αυτούς; — Εύτυχημένους! — Θέλεις βέβαια να τούς μοιάσης; — Φυσικά... — "Ας πάρουμε λοιπόν τόν δρόμο πούχαν πάρει κι' αυτοί. Να τή ίχνη τούς!»

— Κι' η στρίγγλα μ' έσυρε σέ κάτι στενοσόκακα, στραβά, γεμάτα πέτρες και τσακίστρες. — Μά δε μπορεί, της έλεγα, απ' το στραβά αυτό δρόμο να βγη καν σέ τόσο καλό μέρος. Θά σφάλης γρηά! — Τα παιδεύρηια, μ' άποκρίθηκε θυμωμένη, σφάλλουνε. Η γρηά Πεϊρα ποτέ δε γελιέται!»

— Η Παίρα λοιπόν μ' έστρεψε; Τρώμαξά κι' όλοτελα πιά παραδόθηκα. Κι' όλο

— Κατά την όραία μετάρραση τού Αλεξάνδρου Ρ. Ραγκαβή:

— Κλειστό παράθυρο, σκληρή παιδείνα, Για σάς τί δάκανα πού έχω χυμένα, κτλ.

— Στο τέλος τού μυθιστορήματος, θα δημοσιευθώ όλη αυτή η καντσονέτα, με τη μουσική της, για τραγουδι (ή βιολί) και πιάνο.—Σ. τ. Δ.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ

— Νέος, σάσιζα κι' έγώ μπροστά 'ς τού κόσμου το θαύμα, Νύχτες ξαγρόπνησα και μέρες παιδεύτηκα, ζητώντας με το βιβλίο 'ς το χέρι της γνώσης το κλειδί και της έπιτυχίας το μυστικό.

— Μία μέρα, 'ς την κλεισμένη καμαρούλα πού καθόμουνα μονάχος, ξεπροβάλλει μία ρικνή, κουρελοπό, κακοφτιασμένη, κατάσκηρη γρηά κι' άπότομα μου λέει: "Άδικα πονοκεφαλάς. Με τη σπουδή δε θα βρής αυτό πού γυρεύεις κι' ούτε και με την παρατήρηση θα το πιτύχης. Κοιτάς τόν κόσμο ξώπιστα και θρρηές πως ως τόν βλέπεις είναι. Μά έλα μαζί μου... Θά σου τόν δείξω όπως είναι αλήθεια. Και ξέρω συμβουλές άλλαθευτές για να πιτύχης 'ς την ζωή.

— "Οχι! Δέ θέλω! — Λέγε! Δεν σάφινω, άν δεν μου όρκιστής πως θα άκολουθήσης τίς συμβουλές μου!»

— Κι' έξακολούθησε να με παιδεύη και κάθε τόσο να με ρωτάη άν ήμουν έτοιμος να της όρκιστώ. Στη στερεότυπη άρνησή μου, κουνούσε πάντα το άσπρο κεφάλι κι' έλεγε: «"Ας είναι, έχουμε άκώμη καιρό».

— Μά σαν φθάσαμε στο χείλος κάποιου κρηνοπού, μού είσε: «Τώρα ή θα μου όρκιστής και θα ζήσης εύτυχημένος, ή θα πέσης από κει και θα γίνης κομμάτι!»

— Δεν χρονοτρήρησα στο δίλημμα. Μά η γρηά, σαν μ' είδε έτοιμο να σκοτωθώ, είσε και το θράσος να με σίκτηρη: «Τί κριμα, τόσο νέος! — Κριμα; ! κακούργα! της φωνάζω άρκάζοντάς την από τα μαλλιά' και γιατί δεν το σκέφθηκες προηγήτερα;» Και μ' όλη τη δύναμη πού μούδινε ε θυμός, τη σέρνω και τη σπρώχνω στον κρηνοπό.

— Είχα την εύχαριστήρη να παρακολουθήσω το γκρέμισμά της, κι' ύστερα σκέφθηκα πως ήρθε η σειρά μου. Μά κάτι μέσα μου με κράτησε και μου ψιθύρισε: «Η στρίγγλα δεν ύπάρρηε πιά. Δεν έχεις παρά να ξεχάσης ότι σου έδειξε, ότι σου έμαθε, και να ζήσης».

— "Έτσι έκανα και, δόξα σοι, ο Θεός, δε μετάνιωσα.

— Σάν πρωτόκουτα αυτή την ιστορία, τίποτα δεν κατάλαβα και μόνη τις νύχτες ξυπνούσα κάποτε με φωνές και με κλάματα, γιατί άνειραυόμουνα πως μιά φο-

κτῆ γρηά γύρευε νά με πετάξη σ' ἕνα γκρεμό.

Γότερα ἀπό χρόνια, σάν ἄρχισαν νά με συμβουλευόουν πῶς πρέπει νά γυρίσω τόν κόσμο, καί μοῦ τόν παράσταναν ὅσο μπορούσαν πιό κακό, καί μοῦ εὐσταίαν νά φυλάγουναι, — ξαναθυμήθηκα τὸ παραμῦθι τοῦ παπποῦ καί κατάβαλα ὡς πέρα τὸ συμβολισμό του.

Μόνο ἕνα λάθος βρῖσκω:

Ἡ γρηά ἐκεῖνη δὲν θάταν ἡ πεῖρα ἢ ἄλγηθι νή. Ἀληθινή παῖρα θά τοῦ ἔδειχνε τόν κόσμο ὅπως εἶναι πραγματικά, μὲ λίγους κροκοῦς, μὲ περισσότερους καλοὺς καί μὲ ἀρκετοὺς γυνωστιστοῦς, ποῦ ἐπαινοῦν τὸ καλὸ καί τὸ ἐνθαρρύνουν νά ζήση. Ἄν δὲν ἦταν ἔτσι, δὲ θά μπορούσε νά ζήση κι' ὁ γέρο παπποῦς, οὔτε εἰσοὶ ἄλλοι καλοὶ ἄνθρωποι. Ε. Α.

ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΙ ΜΑΡΙΑ

Εἶναι χειμῶνας. Στὴν ἄκρη τοῦ τζακιοῦ, ἡ γιαγιά κάθεται στὴν πολυθρόνα της μὲ τὸ πλέξιμο στὰ γόνατα. Στὰ πόδια της, καθισμένη σ' ἕνα μικρὸ σκαμνάκι, ἡ Μαρία στρηφώνει μὲ προσοχὴ μιὰ πετσέτα γιὰ τὴν κουζίνα. Καί δίπλα στὸ παράθυρο, μὲ τὰ μαλλιά ἄνω κάτω, μὲ τὰ δάχτυλα μελανωμένα ὁ Πέτρος χασμουριέται καί γκρινιάζει μὲ τὰ βιβλία του.

Σιγά-σιγά ἡ νύχτα κατεβαίνει. «Ὀὐρ! δὲ βλέπω πιά!» μουρμουρίζει ὁ Πέτρος. Καί μὲ τὸ τάνυσμα ποῦ κάνει, δίνει μιὰ τῆς καρτέκλας του τόσο δυνατὰ καί μὲ τόσο κρότο, ποῦ ἡ γιαγιά, ποῦ μισοκοιμῶταν χωρὶς ἄλλο, ἀνατινάχτηκε. Τὴν ἴδια στιγμή, σάν χωρὶς νὰ τὸ θέλη, ἔβαλε ἕνα «Ἄ!» γεμάτο νόνο.

Ὁ Πέτρος τρομαγμένος τὴν ρωτᾷ.

— Τί ἄπαδες, γιαγιάκα;

— Ἄ, τίποτε. Κινήθηκε λιγάκι κι' ὁ ρευματισμός της τὴν ἔκαμε καί πόνεσε. Φτωχὴ γιαγιάκα!

Στὴν ἡλικία τοῦ Πέτρου, πολλὰ παιδιά δὲ θά δίνουν σημασία σ' αὐτὸ τὸ πραγματάκι. Τὰ μικρὰ παιδιά τῶν ὀχτῶ χρόνων, δεῖν μάλιστα εἶναι ὠμορφα καί γρηά, στέκουν τόσο μακριὰ ἀπὸ αὐτῆς τίς φασαρίες, τοὺς ρευματισμούς καί τὰ γεράματα! Μὰ ὁ Πέτρος εἶναι καλός. Εἶναι μεγαλόκαρδος. Καί θά τὸ δείξη. Βάζει τὰ χέρια μὲς στὶς τσέπες, στέκει μπρὸς στὴ γιαγιά του καί μὲ δυνατὴ φωνὴ τῆς λέγει τί σκέπτεται νά κάμη. Ὅταν θά μεγαλώσῃ, θά φωνάξῃ τοὺς πιό περιφημοὺς γιατροὺς καί θά τοὺς διατάξῃ νά γιατρέψουν τὴν γιαγιάκα του. Θά τοὺς πληρώσῃ ὅτι θέλουν μὰ νὰ τοῦ τῆ γιατρέψουν, καί ἀμέσως κίολα, εἰδεμή...

Ἡ γιαγιά, ποῦ τὸ πρόσωπό της εἶναι ζωωμένο ἀκόμα ἀπὸ τὸν πόνο, χα-

μογεῖ καί εὐχαριστεῖ τὸν Πετρούλη της. Μὰ πίσω της, ἀνάμεσα στὴν πολυθρόνα καί τὴν πονεμένη ράχη της, νοιώθει κάτι τι μαλακὸ ποῦ χώνεται σιγά-σιγά. Αὐτὸ τὸ κάτι τι εἶναι ἕνα παχὺ μαξιλαράκι, ἴσως ἴσα ὅσο χρειάζεται γιὰ τὴν ράχη της.

Τὴν ὥρα ποῦ ρητόρευε ὁ Πέτρος, ἡ Μαρία ἄφησε τὸ ἐργόχειρό της καί, χωρὶς θόρυβο, πήρε τὸ μαξιλαράκι καί τῶβαλε πίσω στὴ ράχη τῆς γιαγιάκας της, ὅπως εἶδε πολλὰς φορὲς νά κάμη ἡ μητέρα της.

— Εὐχαριστῶ, ἀγάπη μου!

Χαρούμενη ἡ Μαρία, ἀκουμπάζει τὰ χεῖλια της στὸ ζωωμένο χέρι.

— Ὡ γιαγιάκα! Τί κρούα ποῦ εἶσαι!

Φυσικά! Ὁ Παῦλος σηκώνει τοὺς ὤμους του. Φυσικά! Τόκτε τόσες φορὲς αὐτός. Ὅσοι μπορούν καί κουνιοῦνται, καί τρέχουν καί πηδοῦν, αὐτοὶ μόνο μπορούν νά μένουν ὅσο θέλουν τὸ χαίμωνα σὲ τόπους ποῦ χιονίζει καί ποῦ παγώνει. Γι' αὐτοὺς εἶναι καλοὶ. Μὰ γιὰ τὴν γιαγιάκα ποῦ δὲν μπορεί νά κουνηθῇ ἀπὸ τὴν πολυθρόνα της, αὐτοὶ εἰς τόποι δὲν ἀξίζουν τίποτα. Ἄς μεγαλώσῃ καί νά ἰδῆ! Οὔτε στιγμή δὲ θά τὴν ἀφήσῃ ἔδω. Θὰ τὴν ἐγκαταστήσῃ σὲ μιὰ θαυμάσια βίλλα, ποῦ θά διαλέξῃ ἐπιτηδεὺς, γι' αὐτὴν, στὴν ἄκρη τῆς Μεσογείου, σ' ἕνα μέρος ὅπου ὁ οὐρανὸς θά εἶναι παντοτεῖνα γαλάζιος κι' ὁ ἥλιος λαμπερός, κάπου καί κάτω στὴ Νίτσα, σεις Κάννες, κάπου κατὰ κεῖ. Ἄ! αὐτὸ εἶναι πιά ἀποφασισμένο. Καί μάλιστα, — ὁ Πέτρος χτυπάει τὸ πόδι του στὸ πάτωμα, — ἔπρεπε νάγῃ γίνεῖ ἀπὸ καιρὸ τώρα.

Εὐτυχῶς, ὡς ποῦ νᾶρθῃ κείνη ἡ ὥρα, ἡ γιαγιάκα δὲν κρυώνει τώρα πιά ὅσο πρῶτα. Ἡ Μαρία, τὴν ὥρα ποῦ ὁ Πέτρος μιλοῦσε, τῆς ἔρριξε σιγά-σιγά στοὺς ὤμους της μιὰ μάλλινη ἐσάρπα. Ὅσοι γονάτισε μπροστὰ στὸ τζακί καί μάζεψε, ὅσο μπορούσε, τὴν ἀθρακιά καί τὰ δουλόφυλα, ἔρριξε ἕνα ζῦλο ἀκόμα στὴ φωτιά, τὸ φύσηξε καί σὲ λιγάκι πῆδησε μιὰ χαρωπὴ κόκκινη φλόγα. Ἡ γιαγιά ἀπλώνει στὴ φωτιά τὰ σπρα της τὰ χέρια καί λέγει χαμογελώντας:

— Σάν θά γυρίσῃ ἡ Ἀννέτα, θά τῆς ζητήσω νά μοῦ κάμη ἕνα τσαῖ. Θὰ τὸ πιά καί θά εἶμαι τόσο ζεστὴ σάν νά μουννα στὸ Μοντεκάρλο ἢ στὴν Ἰταλία.

Ὁ Πέτρος κουνάει καλὴ τὸ κεφάλι του μὲ θυμό. Ἄ, ἡ γιαγιά εἶναι πολλὸ καλὴ. Δὲν ἔπρεπε νάναί δῶ τώρα ἡ Ἀννέτα; Πῶς τολμάει νά βγαίνῃ ἔξω ἴσα ἴσα τὴν ὥρα ποῦ τὴν χρειάζονται;

Καί κάθε μέρα ἡ ἴδια ἱστορία.

Ἄ! ἄς γίνῃ κύριος ὁ Πέτρος καί νά ἰδῆτε πῶς δὲ θά περνοῦν αὐτὰ πιά. Θὰ χῆ ὑπηρετῆς ὅσους θά θέλη. Ἔνα σωρό.

Θᾶναι καλὸς μαζί τους, δίκαιος καί θά τοὺς πληρώσῃ καλά. Μὰ πρέπει νά δουλεύουν στὸ λεπτὸ εἰδεμή... Καί κάθε μέρα, στίς τέσσαρες, μὰ χωρὶς λεπτὸ νά περάσῃ, θά φέρνουν στὴν γιαγιά του, σασημένιο δισκί, τσαῖ, σοκολάτα, γαλετάκια, μπισκουί...

Σήμερα ἡ γιαγιά δὲν ἔαχῃ τόσα πράματα. Μὰ οὔτε καί περίμενε νά γυρίσῃ ἡ Ἀννέτα, γιὰ νά τῆς δώσῃ νά πιῇ ἕνα φλυτζάνι ζεστὸ τσαῖ. Γιατί τὴν ὥρα ποῦ ὁ Πέτρος τῆς ἐξηγοῦσε τὰ σχέδιά του, ἡ Μαρία ἔβαλε τὸ μπρικέκι στὴ φωτιά καί σ' ἕνα τριποδάκι, πλάγι στὴν γιαγιά της, μὲ κινήματα σιγανὰ καί ἡσυχὰ, γιὰ νά μὴ σπάσῃ τίποτα, ἔβαλε τὸ φλυτζάνι, τὴ ζωωμένη, τὸ δοχεῖο μὲ τὴν κρέμα, τὸ τσαγιερὸ καί τὸ κουτί μὲ τὸ τσαῖ.

Ἐπὶ τέλους! Μὲ βλέμμα συγκαταβατικὸ ὁ Πέτρος ἐνθαρρύνει αὐτὸ τὸ πᾶνε-κι' ἔλα τῆς Μαρίας. Βέβαια, ὁ καθένας πρέπει νά ξέρῃ νά γίνεταί ὠφέλιμος ὅσο μπορεί... Μὰ ἔφαρνα τὰ φρύδια του ζωωμένου μὲ εἰρωνεία. Μὰ ποῦ ἔχει τὸ νοῦ της αὐτὴ ἡ Μαρία;

Γιὰ φαντασθῆτε! δὲν ἔφερε κουτάλακι! Ἡ Μαρία κατακοκκίνησε ἀπὸ ντροπὴ καί κάνει νά τρέξῃ... Μὰ ὄχι, ὄχι! ἄς κατᾶξῃ τὸ μπρικέκι της αὐτὴ. Ὅσο γιὰ τὸ κουτάλακι, ὁ Πέτρος θά πᾶγῃ ὁ ἴδιος, — μ' ἀκούτε; ὁ ἴδιος! νά διορθώσῃ τὴν παράλειψή της.

Μεγαλοπρεπῆς, μὲ μεγάλη συγκατάβαση, διακερνᾷ μὲ στρωτὸ σίγουρο βῆμα τὴν τραπεζαρία, ἀνοίγει τὸ συρτάρι, σκαλίζει μὲς στάσημικά καί γυρίζει περήφανα στὴν γιαγιά:

— Ὅριστε!

Καί ἔτσι, χάρη σ' αὐτόν, ἡ γιαγιά θά μπορούσῃ νά πιῇ τὸ τσαῖ της. Εἶδε μὴ ἂν δὲν ἦταν ἐκεῖ αὐτός, ποῖς ξέρει πόσο θά περίμενε!

Καί μὲ κάποια σοβαρότητα, εὐγενικά ὅμως, ὁ Πέτρος ἐξηγεῖ στὴ Μαρία, ποῦ εἶναι καταντροπιασμένη, πῶς ἡ εὐγένεια ἀπαττεῖ, ὅταν κανεὶς κάνει κάτι τί, νὰ τὸ κάμη καλά...

Μὰ ἔφαρνα, καί ποῦ ἔπαψε λιγάκι γιὰ νά πάρῃ ἀναπνοή, ἀκούγεται ἡ φωνὴ τῆς γιαγιάς:

— Μαρία, κάμη μου τὴ χάρη, παιδί μου, νά μοῦ φέρῃς ἕνα κουτάλακι τοῦ τσαῖ καί βάλε στὴ θέση του αὐτὸ τὸ πειροῦν ποῦ δὲ μοῦ χρειάζεται.

Καί τὸ χλωμὸ χέρι τῆς γιαγιάς δίνει στὴ Μαρία τὸ πειροῦν ποῦ ὁ Πέτρος, βιαστικῶς, πήρε γιὰ κουτάλακι προτήτερα. Κάνει νά τὸ πᾶρῃ ὁ Πέτρος. Μὰ ἡ γιαγιά κουνάει καλόβολα τὸ κεφάλι της.

— Ἄς πᾶγῃ ἡ Μαρία καλύτερα.

Καί μὲ ἡτυχη φωνὴ προσθέτει:

— Ἐοῦ, Πετρούλη μου, θά μεῦ δώσῃς ἕνα ἄλλο ὀλόχρυσο... σὰ μεγαλώσῃς. (Α. Lichtemberger) Σ. ΜΑΥΡΙΑΝΗΣ

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ Ο. LE ROY)

Γ'. (Συνέχεια)

— Τότε λοιπόν, φώναξ' εὐθὺς μὲ τρόπο ὁ κύριος Κάσσανδρος, θὰ πῆ πῶς οἱ κλέφτες σκαρφάλωσαν ἀπὸ τὸν τοίχο, πῶς μπῆκαν στὸν κῆπο μου καί πῶς ἀνέβηκαν ὡς τὸ παράθυρο ἀπὸ εἰς κρεββατινές. Ἄχ, δυστυχία μου! Θὰ μοῦ ἔκαμαν μεγάλες ζημιές. Θὰ μοῦ σπασαν τὰ δέντρα, θὰ μοῦ πάτησαν τὰ χαμόδεντρα καί θὰ μοῦ κοψάν τὰ καλύτερά μου ἀχλάδια!

Κι' ὁ γέρο-φιλάργυρος, χωρὶς νά τὸν νοιάσῃ πιά γιὰ τὴν συμφορὰ τοῦ νοικάρη του, κατέβηκε τὰ σκαλιὰ τέσσαρα-τέσσαρα κι' ἔτρεξε στὸν κῆπο νά μετρήσῃ τὰ χλάδια του. Γι' αὐτόν, βλέπετε, λίγα ἀχλάδια, δικά του, ἀξίζουν περισσότερο ἀπὸ ὀλόκληρη τὴν περιουσία τοῦ ἄλλου.

Ὁ Ραντί-Γκρι κι' ὁ Ἀρλεκίνος τριγύριζαν στὴν κάμαρα, κοίταζαν. Ἐξέταζαν, συζητοῦσαν κι' ἔλεγαν τάχα τὴ γνώμη τους πῶς νά ἔγεινε ἡ κλεψιά, σάν ἀτυχητικοὶ ποῦ πῆγαιναν νά ἐξακριβώσουν τὸ ἐγκλημα.

— Παληοκλέφτοι! ἔλεγε κάθε τόσο ὁ Ραντί-Γκρι. Τόλμη ποῦ εἶχαν!

— Θρασύτατοι! ἐπρόσθετε ὁ Ἀρλεκίνος.

— Ναι, τραύτατοι! Νὰ κρωτᾶνε καρὶ ποῦ ντὲν τοὺς πήραμε μυρωνιὰ!..

Ἡ Κολομπίνα ἔκλαιγε σὲ μιὰ ἄκρη. Ὁ Μιστανφλοῦτος δὲν ἔβγαζε μιλιὰ παρά συλλογίζονταν μὲ τὸ δάκτυλο πίσω ἀπ' ταῦτί του. Ὁ Πιερρότος, πετμένος σὲ μιὰ καρτέκλα, κρατοῦσε μὲ τὰ δύο τοῦ χέρια τὸ κεφάλι, σὰ νά φοβοῦνταν μὴ τοῦ φύγῃ τὸ μυαλό.

Κλεφτοποιοὺς αὐτὸ τὸ Πηκρίσι! εἶπε ἀξάντα ὁ Ἀρλεκίνος μὲ συλλογισμένο ὕφος. Πρέπει νά πάρουμε τὰ μέτρα μας!

— Ἀλήθεια! ἀποκρίθηκε ὁ Ραντί-Γκρι, κοιτάζοντας γύρω του τὸν ἄνθρωπος ποῦ ὑποψιάζεται καί φοβάται. Πρέπει κρύφουμε καλά νταμάντια μας... Ἐγὼ, ὅσον κόσμο γύρισα, ντὲν εἶναι πετὴ πιά τ'ρα σὺ τ'τα οἱ κλέφτες!

Στὴ σκάλα, ἀκούσθηκε πάλι ὁ Κάσσανδρος, ποῦ ἀνέβαινε τώρα μὲ κόπο, κτυπώντας κάθε σκαλί μὲ τὸ μπαστούνι του.

Ὁ Ἀρλεκίνος τοῦ φώναξε ἀπὸ τὸ κατᾶρι τῆς κάμαρας:

— Λοιπόν, σινιὸρ Κάσσανδρε, ἀνακαλύψατε τίποτα;

— Ἄ, τί καλοὶ ἄνθρωποι! ἀποκρίθηκε μὲ χαρὰ ὁ γέρο-φιλάργυρος. Ξεβάσθηκα τὸν κῆπό μου. Δὲ μοῦ πείραξαν οὐτ' ἕνα φυλλάκι. Μπράβο τους!

— Ὅχι δά, φίλε μου Πιερρότε, μὴ λές τῶρ' ἀνοήσιες! Δὲν πεθαίνει κανεὶς γιὰ τόσο πρᾶγμα. Θὰ ἐξκλοουθῆτῃς νά ἐργάζεσαι, θὰ βγάξῃς εἶμα τὸ φωμί σου,

στὰ δένδρα καί στὰ φυτὰ. Καλοὶ ἄνθρωποι!..

Ἡ Κολομπίνα κοίταξε τὸν πατέρα της, ποῦ μπῆκε στὴν κάμαρα γελαστός καί χαρούμενος.

— Πῶς μοραῖτε νά μιλάτε ἔτσι, τοῦ εἶπε μὲ πικρία, τὴ στιγμή ποῦ ὁ καίμενος μας ὁ Πιερρότος ληστεύθηκε τότο σκληρὰ; Μὰ δὲν συλλογίζεσθε πῶς τοῦ πῆσαν ὅτι εἶχε; Καλοὶ ἄνθρωποι λέει! Μὰ δὲν ἔβαιναν στὸν κόσμο χειρότεροι κακοῦργοι!

— Ἄχ, κύριε Κάσσανδρε! εἶπε κι' ὁ Πιερρότος μὲ παράπονο τόσο μὲ συμπονεῖτε στὴ συμφορὰ μου;

— Μὰ τί θέλεις νὰ σοῦ κάμω; ἀποκρίθηκε ὁ γέρο-ἐγωιστής. Πρέπει νά τὸ πάρῃς ἀπόφαση, παιδί μου. Στὴν ἡλικία σου, γρηγόρα κληρονομήσει ὁ ἄνθρωπος. Ἐπειτα, ξέρω ἐγὼ τὰ εἰσοδήματά σου.

Μόλις σοῦ φθάνουν νά πληρώσῃς τὸ νοκί σου καί νά τρώς. Ὄποτε δὲν μοραῖ νά εἶχῃς φυλαγμένα πολλὰ χρήματα. Κάτι λίγα θὰ σοῦ ἔκλεψαν.

Ἡ συμφορὰ μου εἶναι πολλὸ πιό μεγάλη ἀπ' ὅσο φαντάζεσθε, κύριε Κάσσανδρε! φώναξε ὁ Πιερρότος. Τὸ πουγγί ἐκεῖνο εἶχε μέσθ ὅτι ἐκληρονομήσα ἀπὸ τοῦς γονεῖς μου. Ἦταν ἡ περιουσία μου. Καί 'ς αὐτὴ βασίζομαι, γιὰ νά σᾶς ζητήω σήμερα τὴν Κολομπίνα. Μάλιστα! σήμερα, ἔ ποψ, ἐσκόπευα νά σᾶς τὴ ζητήω! Τώρα ὅμως; μὲ τί;..

— Διάβολε! ἔκαμη σιγῶτερα ὁ κύριος Κάσσανδρος. Πραγματικῶς, εἶναι πιό σοβαρὸ ἀπ' ὅσο ἐνόμιζα... Καί μπορούμε νά μάθουμε πῶσα ἀκριβῶς εἶχε μέσα τὸ περιτῆρο αὐτὸ πουγγί;

— Διακόσια χρυσὰ λουδοβίκια. Μὰ τί χρυσὰ! Ἐλαμπαν σάν τὸν ἥλιο!

— Χμ!.. Καί μένος μου Πιερρότε, τώρα καταλαβαίνω τὴν ἀπελπισία σου... Πολλὸ δυσάρεστο, πολύ... Καταλαβάνεις ὅμως τώρα καί σὺ, πῶς δὲν πρέπει πιά νά συλλογίζεταί τὴν κόρη μου; δὲ θὰ τὴν δώσω ποτὲ σ' ἕνα παιδί ποῦ δὲν ἔχει πεντάρα!

— Τὸ ξέρω... δυστυχῶς, τὸ ξέρω καλά... Γι' αὐτὸ εἶμαι καί τόσο ἀπελπισμένος. Ὅταν μαζί μ' ἕνα πουγγί, χάνει κανεὶς καί τὴν εὐτυχία ποῦ εἶχε μέσθ, εἶναι φοβερό!.. Δὲν μοῦ μένει πιά παρά νά πεθάνω.

— Ὅχι δά, φίλε μου Πιερρότε, μὴ λές τῶρ' ἀνοήσιες! Δὲν πεθαίνει κανεὶς γιὰ τόσο πρᾶγμα. Θὰ ἐξκλοουθῆτῃς νά ἐργάζεσαι, θὰ βγάξῃς εἶμα τὸ φωμί σου,

ὅπως κάνει ὁλος ὁ κόσμος, καί δὲν θά εἶσαι καθόλου δυστυχισμένος. Δὲν τοῦ λέω καλά, κύριε; ρώτησε στραφομένως πρὸς τοὺς ἄλλους νοικάρηδες.

Ὁ Ἀρλεκίνος κι' ὁ Ραντί-Γκρι ὑποκλίθησαν σοβαρὰ, γιὰ νά δείξουν πῶς ἐπιδοκιμάζουν τίς συμβουλές τοῦ κ. Κάσσανδρου, κι' ὁ Μιστανφλοῦτος ἐκούνησε μόνον τὸ κεφάλι του.

— Κι' ἀφοῦ ὅλο τὸ κακό ἦταν αὐτό, ἐξακολούθησε ὁ γέρο-φιλάργυρος, προτείνω νά γυρίσουμε δλοὶ στίς κωμαρές μας καί νά φύσουμε τὸ παιδί ζήτοχο. Φθάνει πιά. Ἀρκετὰ τὸ παραζαλίσαμε καί παραξάλισθηκαμε καί μεῖς... γιὰ τὸ τίποτα!

Ἐκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὴν πόρτα, ὅλλα ξαναγύρισε.

— Καί ὅμως, εἶπε, αὐτοὶ εἰς κλέφτες εἶναι πολλὸ τολμηροὶ καί γι' αὐτὸ πολλὸ ἐπίφοβοι. Ἀφοῦ ἐκεῖ

νά μοῦν ἀπὸ τὸν κῆπο ὡς μέσα στίς κωμαρές τοῦ σπιτιοῦ! Σᾶς συμβουλεύω δλοὺς νά κλειδώνετε καί νά μπαρρῶνετε καλά τίς πόρτες σας, τὸ βράδυ, πρὶν πλαγιασέτε. Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο θά κάνω. Θὰ βάλω καί σπασμένα γυαλιὰ στὴ ράχη τοῦ τοίχου, ὀλόγουρα στὸν κῆπο, γιὰ νά προφυλάξω τὰ καρποφόρα μου δένδρα.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ, πήρε τὴν κόρη του ἀπὸ τὸ χέρι καί βγήκε ἔξω.

Ὁ Ἀρλεκίνος κι' ὁ Ραντί-Γκρι τὸν ἀκολούθησαν κι' ἄρχισαν τώρα νά τοῦ ἐξηγοῦν πῶς ἀκριβῶς συνέβη τὸ δυσάρεστο ἐπεισόδιο:

Εἶχαν ξυπνήσῃ τρομαγμένοι ἀπὸ τὰ ξεφωνητὰ τοῦ Πιερρότου καί βγήκαν ἀπὸ τὴν κάμαρά τους νά ἰδοῦν τί τρέχει κι' ἂν ἦταν κανένας κίνδυνος, νά βοηθήσουν. Τότε ὁ Πιερρότος τοὺς πῆρε γιὰ κλέφτες καί τοὺς ρίχτηκε σὰ δαιμονισμένους.

— Ἀπὸ τὴν κουταμάρα του! φώναξε ὁ κ. Κάσσανδρος.

— Κι' ἀπὸ τὴν ταραχὴ τοῦ ἐπρόσθεσε ὁ Ἀρλεκίνος. Λίγο ἔλειπε νά μᾶς πνίξῃ, ἀλλά... ἀφοῦ ἦταν παραξήγηση, δὲν πειράζει. Ἔνα μόνο πρᾶγμα συλλογίζομαι τώρα καί ἀνησυχῶ.

— Τί, ἐκλαμπρότατε;

— Ἀνησυχῶ γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς δικῆς μας. Ποῖς ξέρει μήπως ἡ ἀποφινὴ ἀπόπειρα ἔγεινε γιὰ μᾶς; Οἱ κλέφτες μοραῖ νά ἐμαθῶν πῶς κατοικήσαμε στὸ σπιτί σας, ἀλλά νά μὴν ἔφεραν ἀκριβῶς σὲ ποιά κάμαρα καί νά μπῆκαν κατὰ λάθος στοῦ νέου Πιερρότου ἀντὶ νά μοῦν στὴ δική μας.

(Ἔπεται συνέχεια)

Ὁ Μιστανφλοῦτος εἶχε καθῆσθαι ἕνα σκαμνί... (Σελ. 229, στ. 6').

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΑΝ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

Το γραφείο του κ. Ξενοπούλου είναι ψηλά· πολύ ψηλά και φαίνεται από κει σχεδόν όλη η Αθήνα, φαίνεται ακόμα και η Ακρόπολη. Μαγαία από πάντων τα ήλιοβασιλευμένα. Μουάζουνε... σά ματωμένα.

— Τόν Αιμίλιο Ηλιασμένο τόν εγγώρισε;

— Σχεδόν.

— Πώς μιλείς, καίμενε, σά σφίγα. Πήρες μυθήματα απ' τόν Άναγία και δέν τά πήρες τουλάχιστον σωστά.

— Μά γιατί; Ήρθε στη Διάπλαση, έφηνε ρωτά τόν κ. Παπαδόπουλο ποιός ήταν ο κήρυος εκείνος που τού μιλούσε με τόση έλευθερία. «'Ο κ. Κουριτίδης», μου λέγει. «Δέν ήξερα πώς δέν τόν εγγώριζες για να σου τόν συστήσω». Έχασα μία σεβαστή γνωριμία.

— Στην Έλληνική Θεότητα πήγες; μου λέγει το Εγγώνες Ίδιανών της «Νέας Ελλάδος».

— Αυστηρός όχι. Είχα σκοπό να πάω μα τανάβαλλα από μέρα σε μέρα...

— Στο Στενημαχιωτάκι;

— Μιά φορά μονάχα με τόν Τέλλο Άγρα. Πολύ και τότε. Πήγαμε όλον εκείνο τόν άνήφορο (κάποτε στην όδο Δεινοκράτους) με τα πόδια. Γ'άγάπη του όμως και... για μία φορά δέν έπειράξες. Βοήκω! εκεί και το Έθνικόν Όνειρον.

— Τόν Νικητή της Αύριον;

— Κι αυτόν από το «Παιδικόν Άστέρα» ύστερ' από τόσα χρόνια τόν αντίμασα στη Διάπλαση. Αχώριστα με το Έλληνικόν Ίδεώδες, ένα πολύ καλό παιδί. Ακόμα και τη Δευτεριά στους Σκλάβους που γι' άγίαση μου ήρθε και με βρήκε στο λόχο μου, το λόχο τών τηλεγραφικών. Ήμουν έκπαιδευτής τότε.

— Στο κ. Δουλή πήγες; — Αυστηρός δέν πήγα ούτε εκεί. Ασχολίες, βλέπετε, μπόλικες. Στη Διάπλαση μόνο δε περνούσε μέρα χωρίς να πάω ταχτικά πήγαινα και ασου Τέλλου Άγρα. Μαζί του περνούσα στιγμές ετυχημένες.

— Το μαντεύουμε, μόντε ο Ωραιουπάτης;

— Ο κ. Παπαδόπουλος έχει παιδιά; με ρώτησαν έξαφνα ένας μικρός με φίλος.

— Μά όλοι μας παιδιά του είμεθα. Τόσα παιδιά που περνούμε τη Διάπλαση; Έξοτ'ε το όνομα. Για χάρι μας, για ναφοσιωθή ο λοκληροτικά στη Διάπλαση μας και να μην άλλη έλλες άσχαλιες έξώχ'ω απ' αυτή, έμεινε άνάστητος. Θυσία που πρέπει να τού τη ξέροουμε.

Μεγάλη έντύπωση τούς έκαναν τα λόγια μου.

— Ο άδελφός του;

— Ο κ. άρχιστρος; Για μένα ενδιαφέρθηκε περισσότερο από τ'όποιο σ' αυτόν και στην κ. Ράττα, μία κυρία της άνώτερης άριστοκρατίας, χρωστώα πολλές καλωσύνες...

— Ποιά είναι η Σκανδαλίνα; μου ψιθυρίζει η Καογεννημένη.

— Μά για ψευδώνυμα σάς είπα μην έπιμένετε. Δέν τά ξέρεα πρώτα πρώτα. Σάς βεβαίω πως κάποτε είχα το βιβλίο τών ψευδωνύμων στα χέρια μου για ύπηρεσία της Διάπλασης— μεγάλη εμπιστοσύνη αυτή του κ. Παπαδόπουλου σε μένα— και κράτησα μερικάς σημειώσεις. Μόλις βγήκα από το γραφείο, με ρώτησε ο Τέλλος Άγρας για κάτι που με είχε έπιφορηθεί να μάθω και δε μπόρεσα να τού πω τίποτα. Δέν τόλμησα να διαψεύσω τόν κ. Παπαδόπουλο στην ιδέα ποχ'ε σχηματίσει για μένα κι' έσχισα τη σημείωση που είχα κρατήσει. Άρνήθηκα στον Τέλλον Άγραν. Μεγάλη θυσία αυτή από μέρος μου που ο κ. Παπαδόπουλος κρέπει να τη μάθω.

— Σουδώς τίποτα για μένα η Διάπλαση; μου λέγει μία μου μικρή ξαδέλφη.— Μουδώς της είπα.— Τι.— Φιλιά. Την έφίλησα μα ήθελε και καραμέλες μαζί με τα φιλά. Την άλλη μέρα της πήγα μερικάς από μέρος της Διάπλασης και της Κυρά Μάρθας. Καλά τα φιλά, μου είπε, μα οι καραμέλες καλύτερες.— Και η Διάπλαση;— Ακόμα καλύτερη... σά μου στέλλει καραμέλες όμως, μόντε φεύγοντας...

— Απόσπασμα από τα «Σαν άπομνημονεύματα» μου. Άπ' όσα αναφέρονται στη Διάπλαση...

Περικλής κ.ά.

Η ΑΠΟΜΗΜΟΝΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΙΑ

« Προσέχτε ναχτε ετοιμάσει όλες τα λουλουδία σας, για το Πανηγύρι της Πρωτομαγιάς », ειλ' η μεγάλη Νεράϊδα φεύγοντας απ' το μεγάλο κήπο, για να φέρη κι' άλλου το άγγελμα της κικής της, της Άνοιξης. Οι τριανταφυλλίες κι' οι κρήνες και τάλια φυτά τού κήπου έσειαν τις φυλλοσιές τους, για να δείξουν πώς κατάλαβαν.

Μά μία τριανταφυλλία που πέρνω είχε πρωτανθήσι κι' ήταν το καμάρι τού κήπου και το σχολίο της Πρωτομαγιάς, φάνηκε πως δέν άκουσε τα λόγια της Νεράϊδας.

Μπρί! γιατί της είδοποιούς από τώρα η Άνοιξη; Βέβαια δέν μπορούσε ναχη λάθος η γεντόνισιά της η γρηά Πασχαλιά, που της έπε πως ο ήλιος θα βγη άκόμη 35 φορές ως πού θάβη το Πανηγύρι. 35 φορές θάβγαινε ο ήλιος; άμ, τότε είχε καυρός, γιατί ναχόχιση από τώρα; Αυτά ουλογιόταν η τριανταφυλλία και δέν άπάντησε κι' αυτή στη Νεράϊδα.

Οι μέρες περνούσαν, η τριανταφυλλία ξεχάστηκε. Μία μέρα, ένα λευκό συννεφάκι που περνούσ' από πάνω της στον ουρανό, της θύμισε τα παρσιγιά της λουλούδια, τι άμορφα πούσαν. Άξαφνα ουλλογιόστηκε το Πανηγύρι... τρομάξες, της έμεινε τόσος λίγος καυρός! Άρχισε να έργάζετα, μα ήταν άργά.

Το πανηγύρι ήρθε, ο κήπος ήταν γεμάτος λουλουδία που εύωδιζαν γλυκά. Τα πτάλλά τους ήταν στολισμένα με διαμάντια δροσιάς. Και μονάχα η άπρονήγη τριανταφυλλία δέν είχε ούτ' ένα λουλούδι, είχε μονάχα μπουμπουλίνα. Η γεντόνισιά της γρηά Πασχαλιά, σάν την είδε έτσι θλιμμένη και ουκθροπητή της είπε μία παρσιγιά που ήξερε απ' τούς ανθρώπους, για να την ξέρη γι' άλλη φορά: « Αναβε το λυχνάκι σου πρώτ'ω να σ' εβ' η νύχτα. »

Κυθέρεια

[Β' Βραβ. Διερ. Διηγήματος.]

ΕΗΜΕΡΩΜΑ

Μέσ' στο σκοτάδι το πυκνό Που ο Αδερφινός στολίσει Κεί στην κορφούλα τ' όρθριφύ Φωτάκι λαμπυρούτα.

Σάν γλυκοφρέη
« Η αυγή
Νερό θα τρέξη
Απ' την πηγή

Παίρνει το φύλλο
Τό ξερό
Γιγνά το μύλο
Τό γοργό.

Ευνοούν τα δέντρα ζωηρά
« Η φύσις ανασταίνει
Αστή η κορφούλα εκεί ψηλά
Σκιερτά ήλιοουλα κνή

Ένα πουλάκι
Στό κλαδί
Σάν ήλιοδακι
Τραγουδεί.

Βοσκούν τάρνακια
Με χαρά
Στά χορταράκια
Τά χλωρά.

Και ο βοσκός τα καρτερεί
Σάν τόν καλό πατέρα
Κι' ο κήπος πέρα αντίλαλει
Πού παίξει την φλογέρα.

Ουράνιος Θόλος

ΤΩΝ ΕΒΓΓΑΛΩΝ ΨΕΥΤΗ

« Ο Νίκος και ο Κώστας κάνουν μάθημα στο σπίτι. Χθές ο καθηγητής τους μιλόυτας για Πόηση, τούς είπε: «Σ' ένα ποίημα κάποιος ποιητής λέγει ότι η χαρά είναι σαν μία Νεράϊδα...— Αυτό είναι ψέμμα, λέγει ο Κώστας. Δέν μπορεί η χαρά να είναι Νεράϊδα, γιατί Νεράϊδες, μάς το εί-

πατε και σεις, δέν υπάρχουν, ε' νη χαρά υπάρχει...— Άγούμε, δέν καταλαμβάνεις από ποίηση. Δουπόν, η Νεράϊδα Χαρά μόλις μάς έγγίζει με τ'ό μαγικό ραβδί της. Ήλει δηλαδή να πη ότι ο άνθρωπος δέν είναι αιωνίως χαρούμενος. »

« Κι' άλλο ψέμμα, κύριε καθηγητά, λέγει ο Νίκος, λέτε πως μόλις η χαρά μάς έγγίζει. Μα αφού σεις, καθώς σάς είδα χθές, είσαστε τόσο χαρούμενος, π'επει να σάς έσπασε στο έυλο η Χαρά με τ'ό ραβδί της, π'όγμα που δέν πιστεύω να πάθατε! » Ο καθηγητής έμεινε μ' άνοιχτά το στόμα κι' από τότε δέν ξαναπάρησε σ' εκείνο τ'ό σπίτι, όπου δύο ζιζάνια που δέν ήξευσαν γου από ποίηση, τόν έβγαζαν ψιτή! »

Φαίθων

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Έρωτού τον Ναυτοπόρο σκοπο:

— Ποιό γεωμετρικό σχήμα προτιμάς;

— Το τρίγωνο!

— Γιατί;

— Γιατί τρώγεται

Έστάλη από τ. Βαροσ τ. Έλευθερίας

Η Διδασκαλία σ'— Ποιό είναι, Ζωή, τ'ό αντίθετον της κακίας;

Η Ζωή:— Μά... η άκακία, νομίζω.

Έστάλη από τής Φεμινιστρίας

ΕΒΔΟΜΗΜΕΡΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ο συνοδεύων την λύση με 10 λεπτά δε λάβη άλλες μέρας εις την Ελάφωσιν. Έάν όλην τα δημοσιευθή και τ'όνομα του εις τούς Λύτας, κείσσι να έσπεκτεση λεπτά 35 εις γεωμετρίσμον. α.)

BO

ΣΕΡ	ΓΟΣ	ΠΡΕ		
ΖΑ	ΚΟ	ΑΕ	ΝΗ	ΖΑ'
ΠΥΡ	ΒΙ	ΛΟΣ		
ΒΕ				

Πέντε πόλεις της Ελλάδος.

δ.) Αίνεγμα

Έστάλη από τού Κένδρι «Μερό Μονο, άνθίζω Μοσχομουρίζω Διπλό, άφρίζω Και κυματίζω.

δ.) Διά τούς Γαλλομαθείς

Ncsst - n - * - pnt - d - l

Νάναγνοσθή το Φωνηεντόλιπον.

Αύσες τού 27ου φυλλοφύλου

α.) Τριανταφυλλων, γούφουλον, μαργαριτα. — β.) Σέβου την Θείαν Πρόνοιαν. — γ.) Soyez bons les uns pour les autres.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

δ' όποιος έδημοσιεύθη εις τα τέσσαρα πρώτα φυλλάδια, έμπροσθή και χωριστά και πωλείται εις το Γραφείον μας λεπτά 30. (Τοχυδρομικώς, λεπτά 35.)

183ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ

Για να σάς ιδώ λοιπόν, που κοροχέστε πως λύστε εύκολάτα όλα τα Κρυπτογραφικά που σάς δίνω, θα λύσω και το σημερινό: Είναι πολύ πιο δύσκολο απ' όσα σάς έδωσα ως τώρα...

Και όμως! Τη στιγμή που καθ' όπ' αυτά τα σημεία, καθένας απ' αυτούς τούς άριθμούς άντιπροσωπεί τα ένα γράμμα, κ' όσ' άπ' αυτά τ'ό ίδιο, δέν θα μάς είναι άδύνατο να βρούμε τ'ό άκριβόστον και να διαβάσωμε τ'ό κρυπτογραφικό. Φθάνει να προβήτε με κάποια μέθοδο. Να προσέχετε δηλαδή πρώτα-πρώτα στα σημεία που επαναλαμβάνονται επίσης συχνά κι' επάνω-κάτω στις ίδιες θέσεις, τών λέξεων (π. χ. τελικά σ, γ, α, υ κτλ.)

Για να σάς εύκολώτερο περισσότερο, σάς λέγω και τ'ό εξής: Το κείμενον μου είναι τέσσαρες στίχοι (δεκαπεντασύλλαβοι, καθένας σε δύο χωρισμένους στο Κρυπτογραφικό,) από ένα ποίημα μεγάλου Έλληνος ποιητού.

Εάν βραβευθή όποιος μου γράψη καλύτερα:

Α.) Την άνάγνωσι τών στίχων. Β.) Το άλφάβητον τού Κρυπτογραφικού και τόν τρόπο που τ'ό έκαμα. — Γ.) Με ποιό τρόπο μπόρεσε να τ'ό βρη άυτός.

Δ.) Τόνομα τού ποιητού, τόν τίτλο τού ποιήματος και σύντομα τ'ό ιστορικό του.

Το κρυπτογραφικό τού σημερινού Διαγωνισμού είναι τ'ό εξής:

—> .0> 7= <48> 098:6(!> —!) (45)48 !, 1288 !, >!) 20 [(4=0 >!) (0 !:48 0) 280(8 >!) 2(=— ! >!) :0 .8 [(=:) 24:!(0 (1:4) [4]>4> 0!(834) 1:4 .0> 38:48 8 :36 >!) —0:62!>84> 98 4,—834>

Αφωρδ' έμπορούν να λάβουν μέρος εις αυτόν τόν Διαγωνισμόν όλοι όσοι έχουν ψευδώνυμον έγκυριόμνον διά τ'ό 1919: οί άνευ ψευδωνύμου συνδρομηταί και τ'άδελφοί των έπι πληρωμή λεπτών 30 (εις νόμισμα η γεωμετρίσμον) και έπι πληρωμή λεπτών 50 οί άγορασταί.

Απαντήσεις, γραμμένα εις χωριστόν χαρτί, (που να μην περιέχη δηλαδή τίποτε άλλο εκτός της απαντήσεως,) είναι δεκταί μέχρι τής 10ης Αυγούστου ε. ε.

Βραβεία θαπονεμηθούν τα όρισενα δι' όλους τούς Μεγάλους Διαγωνισμούς. [Ίδε Οδηγού Κεφ. στ.]

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΞΟΧΑΣ

ΔΙΑ ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ

Τό τερνότερον Έλληνικόν Βιβλίον είναι οί

«ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ»

Διερ. 5 και ταχυδρομικώς 5,50

ΒΛΑΝΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ», Αθήνας, την 17 Ιουνίου 1919.

Στερεότυπον: Δέν άπαντά εις έρωτησεις και άπορίας, που εύκολά βρούμε καθέναν την άπάντησιν και την λύσιν τών «'Οδηγών τού Συνδρομητού», άμα τόν διαβάση προσεκτικά.

ΑΝ άμυιόλλη κανείς άκόμη για τή σωτηρία επιδραση που έχει η άνάγνωσι της «Διαπλάσεως» σε εύθυμους και θλιμμένους, σε βίβλις και άσθενείς, δε διαβήση αυτά τού μου γράμμα, στο έσπαστο τ'ό ίδιο, δέν θα μάς είναι άδύνατο να βρούμε τ'ό άκριβόστον και να διαβάσωμε τ'ό κρυπτογραφικό. Φθάνει να προβήτε με κάποια μέθοδο. Να προσέχετε δηλαδή πρώτα-πρώτα στα σημεία που επαναλαμβάνονται επίσης συχνά κι' επάνω-κάτω στις ίδιες θέσεις, τών λέξεων (π. χ. τελικά σ, γ, α, υ κτλ.)

Για να σάς εύκολώτερο περισσότερο, σάς λέγω και τ'ό εξής: Το κείμενον μου είναι τέσσαρες στίχοι (δεκαπεντασύλλαβοι, καθένας σε δύο χωρισμένους στο Κρυπτογραφικό,) από ένα ποίημα μεγάλου Έλληνος ποιητού.

Εάν βραβευθή όποιος μου γράψη καλύτερα:

Α.) Την άνάγνωσι τών στίχων. Β.) Το άλφάβητον τού Κρυπτογραφικού και τόν τρόπο που τ'ό έκαμα. — Γ.) Με ποιό τρόπο μπόρεσε να τ'ό βρη άυτός.

Δ.) Τόνομα τού ποιητού, τόν τίτλο τού ποιήματος και σύντομα τ'ό ιστορικό του.

Το κρυπτογραφικό τού σημερινού Διαγωνισμού είναι τ'ό εξής:

—> .0> 7= <48> 098:6(!> —!) (45)48 !, 1288 !, >!) 20 [(4=0 >!) (0 !:48 0) 280(8 >!) 2(=— ! >!) :0 .8 [(=:) 24:!(0 (1:4) [4]>4> 0!(834) 1:4 .0> 38:48 8 :36 >!) —0:62!>84> 98 4,—834>

Αφωρδ' έμπορούν να λάβουν μέρος εις αυτόν τόν Διαγωνισμόν όλοι όσοι έχουν ψευδώνυμον έγκυριόμνον διά τ'ό 1919: οί άνευ ψευδωνύμου συνδρομηταί και τ'άδελφοί των έπι πληρωμή λεπτών 30 (εις νόμισμα η γεωμετρίσμον) και έπι πληρωμή λεπτών 50 οί άγορασταί.

Απαντήσεις, γραμμένα εις χωριστόν χαρτί, (που να μην περιέχη δηλαδή τίποτε άλλο εκτός της απαντήσεως,) είναι δεκταί μέχρι τής 10ης Αυγούστου ε. ε.

Βραβεία θαπονεμηθούν τα όρισενα δι' όλους τούς Μεγάλους Διαγωνισμούς. [Ίδε Οδηγού Κεφ. στ.]

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΞΟΧΑΣ

ΔΙΑ ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ

Τό τερνότερον Έλληνικόν Βιβλίον είναι οί

«ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ»

Διερ. 5 και ταχυδρομικώς 5,50

για να σατυρίσουν τού: μαλλιαρούς. Τό άναρτητό όνομα είναι γρηστά δηροσική λέξις, που σημαίνει λυγρός. Ίδού λοιπόν ποιά γλώσσα προτιμά: αυτή που άποτελείται από λέξεις και τύπους γρηστάς δημοσικούς. Θέλω όμως, στο Σχολείο σας, να σπουδάσετε με τη μεγαλύτερη έκτίμηση την άρχαία γλώσσα, γιατί από αυτή πλουτίζεται η νέα και χωρίς αυτή δέν γράφεται και δέν ένοείται.

Μά βέβαια που τ'ό είπα, Κυνηδαμιά: «Αυτή χωρίς άρεση πήρε ψευδαίματα, άφορ' πέρας τόσος καιρός χνομός, να μου ξαναγράψω». Όταν όμως έλαβα τ'ό γράμμα σου κι' είδα πως σου άρρωστη, σ' έδικαιολόγησα. Γράψου μου συχνά τ'όπω που έβρεις καλά. Καριερίσματα στην έαδέλφη σου, την άληθομένη μου Έβροσίον Αεθίδα.

Χαριτωμένη τ'ό γράμμα σου, Τροχίλη Νεότης. Ο μόνος τρόπος διά να μιν ξαναρωματώσω, είναι να τ'ό βγάλω από τ'ό νου σου και να μιν φοβάσαι. Ο φόβος, έβρεις, δέν συνταλεί καθόλου. Η άχηρή άπεκτέτρια φεύγει για πάντα, μόνον όταν βλέπεις δέν τη λογαριάζουν και δέν την ψηφούν...

Σ' εύχαριστώ για όσα γράφεις, Άπερδ' όποιος «'Ηλιος άκόμη και οί πρώτοι παράστασι: δέν μπορεί να γίνη τόν Σεπτέμβριο, γιατί δέν υπάρχει καιρό, ούτε κούλι, ούτε κατάλληλος, για προετοιμασία. Μόνον αυτή η προετοιμασία μπορεί ναρχισή τόν Σεπτέμβριο. Και η πρώτη άρπανάσις να γίνη τόν Σεπτέμβριο.

Υπερφόρνο Εξεδεικνύτολο, πρώτο που τ'ό ζω: Κυθέρεια δέν είναι όποιο δεύτερο που τ'ό γράμμα σου δέν είναι έληφθη έκταίρις, για να προληφθή η δημοσιεύσις: και τρίτον που δέν εύπρεπί ναεπιλέξεται. Ο όσας είναι μεγάλος κι' από εκεί τού δέν έπιλέξει κανείς, τού παρουσιάζει τη σωτηρία. Μη λέι: λοιπόν εμά μείνωμα όρρωσι και, μόνον: στέν ένο τόπο, τί θά γίνωμαι; άλλ' όπλίσιου με θάρρος και με όπομονή για ναεπιλέξωμε κατά τού καιρού και να νικήση.

Δαρνοστερης Νίκη, διαβάμα κι' χαρά μου τ'ό πρώτο σου γράμμα κι' είδα ότι είναι ένα πολύ καλό παιδί. Γράψε μου συχνά και περισσότερα.

Τό Δευτεριόμνον Αίβαλι μου γράφει, ότι ε' μεγάλος άδελφός του Νίκου, που είναι σάν οικογενειαφής, όταν τού ζήτησε λεπτά να γίνη συνδρομητής του ζήτησε λεπτά να γίνη συνδρομητής μου, δέν τού έδωσε λέγων, «Τι να την κάνης τη Διάπλασι, τι θά βγάλω». Έστρεψ' όμως τόν κατάφρασαν και μία μέρα, από περίφρασι, ο Νίκος πήρε να διαβάση ένα φυλλάδιο, για να τ'ό έει είναι αυτή η περίφραση Διάπλασι που τού λέει... Έ, από τότε, κάθε μεσημέρι, πριν κοιμηθή, παίρνει τα προηγούμενα φυλλάδια και τα διαβάζει. Μ' ενδιαφέρο ρωτά το Α. Αίβαλι, τι είναι Ξεσπάζωμα, Μ. Μυστικά κτλ. Και μία μέρα που έμαθε ότι ο μικρότερος άδελφός έδιδάσκει φυλλάδια τού Νάτ Πηγερταν, τού είπε: «Νέ, ο Γερόγος έχει άπάνω Διάπλασι, που γράφει πολλά καλά πράγματα. Πήγαμε διαβάση της».

Οι Ρήτορες κι' οί Εδωγρησταί, Άνδρ. Χ. Βιάς, γράφαν στη γλώσσα τού καιρού τους. Τ'ό ίδιο κάνουνε και μεις. Μην τα πιστεύετε ούδέ καθόστω και Παλιονοβήτας είναι λέξις: που έπλασαν οί καθαρονοσταίνοι

τοι να μου γράψη πάντα, με γράμματά: μεγάλα και καλά. Και σ' εύχαριστώ πολύ που μόλις παραπονεθήκα για την φιλογραφία σου, την άπισες. Είναι καλό παιδί.

Ο Σανιθέρ της Έλευθερίας μου γράφει: «Δέν είμαι κατάλληλος να παρουσιασθώ ως ήθοποιός, έμπορώ όμως να βοηθήσω πάση ένδοξο τόν Έρωσιτεχνικόν. Έλλογον και ήθικώς και υλικώς. Άν ούτε καλύτερη, ούτε ποιητής είμαι, αίσθησιναι όμως τ'ό Έρωτον, τ'ό Καλλιτεχνικόν, και γι' αυτό άπόφρασι: να γινώσκω τα έργα τών άρχαιων και ναερωτώ Τραγικόν. Κάνεις πολύ καλά, κι' ο Έλλογος θά χρισασθί μελη σάν και σένα. Η δέξιασις σου δεκταί.

Μά δέν τα είπαμε, Λουκία Δευτεριόμνο; Αυτά είναι για να γελώμε, όχι για να θυμώνομε. Ένωσια σου και τού κ. Ξ. δέν τού κανον τίποτα. Σά συγγραφάσι: στέκεται τόσο ψηλά, όσα ξέρουν όλοι όσοι τόν διαβάσαν. Είναι.

Σάν τ'ό βράχο που άφίνει Κάθε άνάδοστο νερό Είς τ'ά πόδια του να χύνη Έδκολόσθυστον άφρό.

Ένωσιωσών μου γράφεις, Άπερδ' όποιος «'Ηλιος άκόμη και οί πρώτοι παράστασι: δέν μπορεί να γίνη τόν Σεπτέμβριο, γιατί δέν υπάρχει καιρό, ούτε κούλι, ούτε κατάλληλος, για προετοιμασία. Μόνον αυτή η προετοιμασία μπορεί ναρχισή τόν Σεπτέμβριο. Και η πρώτη άρπανάσις να γίνη τόν Σεπτέμβριο.

Υπερφόρνο Εξεδεικνύτολο, πρώτο που τ'ό ζω: Κυθέρεια δέν είναι όποιο δεύτερο που τ'ό γράμμα σου δέν είναι έληφθη έκταίρις, για να προληφθή η δημοσιεύσις: και τρίτον που δέν εύπρεπί ναεπιλέξεται. Ο όσας είναι μεγάλος κι' από εκεί τού δέν έπιλέξει κανείς, τού παρουσιάζει τη σωτηρία. Μη λέι: λοιπόν εμά μείνωμα όρρωσι και, μόνον: στέν ένο τόπο, τί θά γίνωμαι; άλλ' όπλίσιου με θάρρος και με όπομονή για ναεπιλέξωμε κατά τού καιρού και να νικήση.

Δαρνοστερης Νίκη, διαβάμα κι' χαρά μου τ'ό πρώτο σου γράμμα κι' είδα ότι είναι ένα πολύ καλό παιδί. Γράψε μου συχνά και περισσότερα.

Τό Δευτεριόμνον Αίβαλι μου γράφει, ότι ε' μεγάλος άδελφός του Νίκου, που είναι σάν οικογενειαφής, όταν τού ζήτησε λεπτά να γίνη συνδρομητής του ζήτησε λεπτά να γίνη συνδρομητής μου, δέν τού έδωσε λέγων, «Τι να την κάνης τη Διάπλασι, τι θά βγάλω». Έστρεψ' όμως τόν κατάφρασαν και μία μέρα, από περίφρασι, ο Νίκος πήρε να διαβάση ένα φυλλάδιο, για να τ'ό έει είναι αυτή η περίφραση Διάπλασι που τού λέει... Έ, από τότε, κάθε μεσημέρι, πριν κοιμηθή, παίρνει τα προηγούμενα φυλλάδια και τα διαβάζει. Μ' ενδιαφέρο ρωτά το Α. Αίβαλι, τι είναι Ξεσπάζωμα, Μ. Μυστικά κτλ. Και μία μέρα που έμαθε ότι ο μικρότερος άδελφός έδιδάσκει φυλλάδια τού Νάτ Πηγερταν, τού είπε: «Νέ, ο Γερόγος έχει άπάνω Διάπλασι, που γράφει πολλά καλά πράγματα. Πήγαμε διαβάση της».

Οι Ρήτορες κι' οί Εδωγρησταί, Άνδρ. Χ. Βιάς, γράφαν στη γλώσσα τού καιρού τους. Τ'ό ίδιο κάνουνε και μεις. Μην τα πιστεύετε ούδέ καθόστω και Παλιονοβήτας είναι λέξις: που έπλασαν οί καθαρονοσταίνοι

Ενωσιωσών μου γράφεις, Άπερδ' όποιος «'Ηλιος άκόμη και οί πρώτοι παράστασι: δέν μπορεί να γίνη τόν Σεπτέμβριο, γιατί δέν υπάρχει καιρό, ούτε κούλι, ούτε κατάλληλος, για προετοιμασία. Μόνον αυτή η προετοιμασία μπορεί ναρχισή τόν Σεπτέμβριο. Και η πρώτη άρπανάσις να γίνη τόν Σεπτέμβριο.

Υπερφόρνο Εξεδεικνύτολο, πρώτο που τ'ό ζω: Κυθέρεια δέν είναι όποιο δεύτερο που τ'ό γράμμα σου δέν είναι έληφθη έκταίρις, για να προληφθή η δημοσιεύσις: και τρίτον που δέν εύπρεπί ναεπιλέξεται. Ο όσας είναι μεγάλος κι' από εκεί τού δέν έπιλέξει κανείς, τού παρουσιάζει τη σωτηρία. Μη λέι: λοιπόν εμά μείνωμα όρρωσι και, μόνον: στέν ένο τόπο, τί θά γίνωμαι; άλλ' όπλίσιου με θάρρος και με όπομονή για ναεπιλέξωμε κατά τού καιρού και να νικήση.

Δαρνοστερης Νίκη, διαβάμα κι' χαρά μου τ'ό πρώτο σου γράμμα κι' είδα ότι είναι ένα πολύ καλό παιδί. Γράψε μου συχνά και περισσότερα.

Τό Δευτεριόμνον Αίβαλι μου γράφει, ότι ε' μεγάλος άδελφός του Νίκου, που είναι σάν οικογενειαφής, όταν τού ζήτησε λεπτά να γίνη συνδρομητής του ζήτησε λεπτά να γίνη συνδρομητής μου, δέν τού έδωσε λέγων, «Τι να την κάνης τη Διάπλασι, τι θά βγάλω». Έστρεψ' όμως τόν κατάφρασαν και μία μέρα, από περίφρασι, ο Νίκος πήρε να διαβάση ένα φυλλάδιο, για να τ'ό έει είναι αυτή η περίφραση Διάπλασι που τού λέει... Έ, από τότε, κάθε μεσημέρι, πριν κοιμηθή, παίρνει τα προηγούμενα φυλλάδια και τα διαβάζει. Μ' ενδιαφέρο ρωτά το Α. Αίβαλι, τι είναι Ξεσπάζωμα, Μ. Μυστικά κτλ. Και μία μέρα που έμαθε ότι ο μικρότερος άδελφός έδιδάσκει φυλλάδια τού Νάτ Πηγερταν, τού είπε: «Νέ, ο Γερόγος έχει άπάνω Διάπλασι, που γράφει πολλά καλά πράγματα. Πήγαμε διαβάση της».

Οι Ρήτορες κι' οί Εδωγρησταί, Άνδρ. Χ. Βιάς, γράφαν στη γλώσσα τού καιρού τους. Τ'ό ίδιο κάνουνε και μεις. Μην τα πιστεύετε ούδέ καθόστω και Παλιονοβήτας είναι λέξις: που έπλασαν οί καθαρονοσταίνοι

Ενωσιωσών μου γράφεις, Άπερδ' όποιος «'Ηλιος άκόμη και οί πρώτοι παράστασι: δέν μπορεί να γίνη τόν Σεπτέμβριο, γιατί δέν υπάρχει καιρό, ούτε κούλι, ούτε κατάλληλος, για προετοιμασία. Μόνον αυτή η προετοιμασία μπορεί ναρχισή τόν Σεπτέμβριο. Και η πρώτη άρπανάσις να γίνη τόν Σεπτέμβριο.

Υπερφόρνο Εξεδεικνύτολο, πρώτο που τ'ό ζω: Κυθέρεια δέν είναι όποιο δεύτερο που τ'ό γράμμα σου δέν είναι έληφθη έκταίρις, για να προληφθή η δημοσιεύσις: και τρίτον που δέν εύπρεπί ναεπιλέξεται. Ο όσας είναι μεγάλος κι' από εκεί τού δέν έπιλέξει κανείς, τού παρουσιάζει τη σωτηρία. Μη λέι: λοιπόν εμά μείνωμα όρρωσι και, μόνον: στέν ένο τόπο, τί θά γίνωμαι; άλλ' όπλίσιου με θάρρος και με όπομονή για ναεπιλέξωμε κατά τού καιρού και να νικήση.

Δαρνοστερης Νίκη, διαβάμα κι' χαρά μου τ'ό πρώτο σου γράμμα κι' είδα ότι είναι ένα πολύ καλό παιδί. Γράψε μου συχνά και περισσότερα.

Τό Δευτεριόμνον Αίβαλι μου γράφει, ότι ε' μεγάλος άδελφός του Νίκου, που είναι σάν οικογενειαφής, όταν τού ζήτησε λεπτά να γίνη συνδρομητής του ζήτησε λεπτά να γίνη συνδρομητής μου, δέν τού έδωσε λέγων, «Τι να την κάνης τη Διάπλασι, τι θά βγάλω». Έστρεψ' όμως τόν κατάφρασαν και μία μέρα, από περίφρασι, ο Νίκος πήρε να διαβάση ένα φυλλάδιο, για να τ'ό έει είναι αυτή η περίφραση Διάπλασι που τού λέει... Έ, από τότε, κάθε μεσημέρι, πριν κοιμηθή, παίρνει τα προηγούμενα φυλλάδια και τα διαβάζει. Μ' ενδιαφέρο ρωτά το Α. Αίβαλι, τι είναι Ξεσπάζωμα, Μ. Μυστικά κτλ. Και μία μέρα που έμαθε ότι ο μικρότερος άδελφός έδιδάσκει φυλλάδια τού Νάτ Πηγερταν, τού είπε: «Νέ, ο Γερόγος έχει άπάνω Διάπλασι, που γράφει πολλά καλά πράγματα. Πήγαμε διαβάση της».

Οι Ρήτορες κι' οί Εδωγρησταί, Άνδρ. Χ. Βιάς, γράφαν στη γλώσσα τού καιρού τους. Τ'ό ίδιο κάνουνε και μεις. Μην τα πιστεύετε ούδέ καθόστω και Παλιονοβήτας είναι λέξις: που έπλασαν οί καθαρονοσταίνοι

Ενωσιωσών μου γράφεις, Άπερδ' όποιος «'Ηλιος άκόμη και οί πρώτοι παράστασι: δέν μπορεί να γίνη τόν Σεπτέμβριο, γιατί δέν υπάρχει καιρό, ούτε κούλι, ούτε κατάλληλος, για προετοιμασία. Μόνον αυτή η προετοιμασία μπορεί ναρχισή τόν Σεπτέμβριο. Και η πρώτη άρπανάσις να γίνη τόν Σεπτέμβριο.

Υπερφόρνο Εξεδεικνύτολο, πρώτο που τ'ό ζω: Κυθέρεια δέν είναι όποιο δεύτερο που τ'ό γράμμα σου δέν είναι έληφθη έκταίρις, για να προληφθή η δημοσιεύσις: και τρίτον που δέν εύπρεπί ναεπιλέξεται. Ο όσας είναι μεγάλος κι' από εκεί τού δέν έπιλέξει κανείς, τού παρουσιάζει τη σωτηρία. Μη λέι: λοιπόν εμά μείνωμα όρρωσι και, μόνον: στέν ένο τόπο, τί θά γίνωμαι; άλλ' όπλίσιου με θάρρος και με όπομονή για ναεπιλέξωμε κατά τού καιρού και να νικήση.

Δαρνοστερης Νίκη, διαβάμα κι' χαρά μου τ'ό πρώτο σου γράμμα κι' είδα ότι είναι ένα πολύ καλό παιδί. Γράψε μου συχνά και περισσότερα.

Τό Δευτεριόμνον Αίβαλι μου γράφει, ότι ε' μεγάλος άδελφός του Νίκου, που είναι σάν οικογενειαφής, όταν τού ζήτησε λεπτά να γίνη συνδρομητής του ζήτησε λεπτά να γίνη συνδρομητής μου, δέν τού έδωσε λέγων, «Τι να την κάνης τη Διάπλασι, τι θά βγάλω». Έστρεψ' όμως τόν κατάφρασαν και μία μέρα, από περίφρασι, ο Νίκος πήρε να διαβάση ένα φυλλάδιο, για να τ'ό έει είναι αυτή η περίφραση Διάπλασι που τού λέει... Έ, από τότε, κάθε μεσημέρι, πριν κοιμηθή, παίρνει τα προηγούμενα φυλλάδια και τα διαβάζει. Μ' ενδιαφέρο ρωτά το Α. Αίβαλι, τι είναι Ξεσπάζωμα, Μ. Μυστικά κτλ. Και μία μέρα που έμαθε ότι ο μικρότερος άδελφός έδιδάσκει φυλλάδια τού Νάτ Πηγερταν, τού είπε: «Νέ, ο Γερόγος έχει άπάνω Διάπλασι, που γράφει πολλά καλά πράγματα. Πήγαμε διαβάση της».

Οι Ρήτορες κι' οί Εδωγρησταί, Άνδρ. Χ. Βιάς, γράφαν στη γλώσσα τού καιρού τους. Τ'ό ίδιο κάνουνε και μεις. Μην τα πιστεύετε ούδέ καθό

